

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 91/2012-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť M. H., B., zastúpeného advokátkou JUDr. D. K., Advokátska kancelária, P., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 10 Co 52/2011-159 z 30. novembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. marca 2012 doručená sťažnosť M. H., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 10 Co 52/2011-159 z 30. novembra 2011 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ bol ako žalobca účastníkom konania vedeného Okresným súdom Bardejov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 2 C 193/2008, v ktorom sa domáhal proti svojej bývalej manželke Ing. L. H. (ďalej len „žalovaná“) vydania spoluvlastníckeho podielu vo veľkosti $\frac{1}{2}$ nehnuteľností zapísaných na LV č. ... v kat. úz. B. ako parc. č. ... zastavaná plocha o výmere 394 m², parc. č. ... zastavaná plocha o výmere 172 m² a dom súp. č. ... (ďalej len „nehnuteľnosť“), a sťažovateľ sa domáhal aj určenia, že darovacia zmluva uzatvorená medzi účastníkmi 25. marca 2002, vklad vlastníckeho práva ktorej bol povolený 11. apríla 2002 Správou katastra B. pod č. ... (ďalej len „darovacia zmluva“), je neplatná. Sťažovateľ tvrdil, že spoluvlastnícky podiel o veľkosti $\frac{1}{2}$ k nehnuteľnosti pôvodne v jeho výlučnom vlastníctve darovacou zmluvou previedol na žalovanú. Z čl. VII darovacej vyplýva, že žalovaná sa zaviazala do nehnuteľnosti na jej opravu a rekonštrukciu podľa schválenej projektovej dokumentácie a stavebného povolenia vydaného príslušným správny orgánom investovať najmenej 2 000 000 Sk, a to najneskôr do 31. marca 2003 tak, že túto sumu zloží na účet sťažovateľa založený v P., pobočka B., a pre prípad, že žalovaná svoj sľub nesplní a nezloží na účet sťažovateľa túto sumu v uvedenej lehote, sťažovateľ si vyhradil právo od zmluvy odstúpiť, s čím obdarovaná súhlasila. Žalovaná na uvedený účet nezložila žiadne finančné prostriedky, hoci je pravdou, že „niečo“ do nehnuteľnosti investovala, avšak inak ako zložením peňazí na účet. Už pri uzatvorení darovacej zmluvy upozornil žalovanú advokát JUDr. K., že takáto zmluva je neplatná. Absolútna neplatnosť darovacej zmluvy vyplýva podľa názoru sťažovateľa z toho, že jej základným znakom sú predmet daru, bezodplatnosť a dobrovoľnosť, pričom bezodplatnosť znamená, že obdarovaný sa nezaviazal poskytnúť nijakú protihodnotu daru vyjadriteľnú v peniazoch – darovanie nie je darovanie s príkazom, aby obdarovaný urobil niečo, čo má pre darcu majetkový význam. Darovacia zmluva preto nespĺňa základné pojmové znaky darovacej zmluvy, a to najmä jej bezodplatnosť. Sťažovateľ od darovacej zmluvy neodstúpil, pretože ju považoval za absolútne neplatnú. Navyše žalovaná sa správala k žalobcovi a členom jeho rodiny tak, že hrubo porušila dobré mravy. Nadviazaním známosti s iným mužom zapríčinila rozpad ich manželstva, ktoré bolo

rozvedené 13. júna 2008. K rodičom sťažovateľa sa správala neprívetivo a neúctivo a po rozvode napadla sťažovateľovu matku.

Žalovaná sa v konaní bránila tým, že darovaciu zmluvu pripravil účastníkom advokát JUDr. K., na ktorého sa spoločne obrátili. Darovaciu zmluvu považuje za platný právny úkon, advokátovi JUDr. K. dôverovala. Poukázala na to, že sťažovateľ jej zamedzil prístup na nehnuteľnosť, opakovane ju fyzicky aj psychicky týra, napáda a vydiera.

Okresný súd rozsudkom č. k. 2 C 193/2008-142 z 13. júna 2011 žalobu zamietol a žiadnemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal. Z vykonaného dokazovania považoval okresný súd za preukázané, že účastníci uzatvorili darovaciu zmluvu slobodne, vážne, určito a zrozumiteľne. Z čl. VII nevyplýva, že by žalovaná bola povinná niečo urobiť, aby jej sťažovateľ nehnuteľnosť daroval, takto to nevnímali ani účastníci, ktorí darovaciu zmluvu ihneď predložili po jej podpise príslušnej správe katastra. Nešlo o podmienku (rozvázovaciu ani odkladaciu), pretože na jej splnenie sa neviazal vznik či zánik právneho vzťahu medzi účastníkmi konania. Dojednané investovanie do nehnuteľnosti sledovalo následné zefektívnenie bývania účastníkov, zvýšenie hodnoty nehnuteľnosti, čo je na prospech oboch účastníkov (vtedy ešte manželov). Dojednané peňažné plnenie nemožno považovať za odplatu za prevod spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnosti. Keďže žalobca sa v priebehu konania už nedomáhal vrátenia daru a ani na takéto tvrdenia neboli produkované dôkazy odôvodňujúce vrátenie daru, okresný súd dospel k záveru, že zmluva uzatvorená medzi účastníkmi je platná, dôvod na vydanie spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnosti nie je daný, a preto žalobu zamietol.

O odvolaní sťažovateľa proti tomuto rozsudku rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 10 Co 52/2011-159 z 30. novembra 2011 tak, že rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o zamietnutí žaloby ako vecne správny potvrdil a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Sťažovateľovi bol rozsudok krajského súdu doručený 9. januára 2012.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľ porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 10 Co 52/2011-159 z 30. novembra 2011 odôvodnil tým, že právne závery krajského súdu sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. z nich v žiadnej

možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú. Krajský súd podľa sťažovateľa nerešpektoval kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, rozhodol v rozpore s doterajšou ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý v obdobnej veci rozsudkom sp. zn. 4 Cdo 33/2005 z 28. apríla 2005 rozhodol, že darovacia zmluva uzavretá pre účely zabezpečenia uspokojenia pohľadávky obdarovaného voči darcovi je neplatným právnym úkonom (obdobne vo veci prerokovávanej krajským súdom pre účely vynaloženia investícií na rekonštrukciu nehnuteľnosti zo strany obdarovanej). Sťažovateľ bol ďalej toho názoru, že dôkazy vykonané všeobecnými súdmi boli nimi vyhodnotené nesprávne, nezákonne a v prospech žalovanej. Podľa názoru sťažovateľa v konaní bolo preukázané výpoveďou účastníkov, JUDr. K., ako aj obsahom samotnej darovacej zmluvy, že *„obdarovaná viazala uzatvorenie darovacej zmluvy na konkrétnu objektívnu skutočnosť“*, a to poskytnúť finančné prostriedky 2 000 000 Sk na rekonštrukciu a opravu predmetného domu. Okresný súd potom nesprávne uzatvorenú darovaciu zmluvu nepovažoval za zmluvu v zmysle § 628 Občianskeho zákonníka, ale za zmluvu nepomenovanú podľa § 51 Občianskeho zákonníka a jej čl. VII za dohodu o podmienkach odstúpenia od nej. Naopak, krajský súd uzatvorenú zmluvu považoval za perfektnú darovaciu zmluvu a jej čl. VII za ustanovenie, v ktorom sú obsiahnuté podmienky pre budúcich podielových spoluvlastníkov, čo nevylučuje perfektnosť darovacej zmluvy. Sťažovateľ opätovne, tak ako v priebehu konania pred všeobecnými súdmi zdôraznil, že bezplatnosť darovania ako jeden z jeho pojmových znakov znamená, že obdarovaný sa nezaväzuje poskytnúť nijakú protihodnotu daru vyjadriteľnú v peniazoch, a preto darovaním nie je darovanie s príkazom, aby obdarovaný niečo urobil alebo neurobil, čo má pre darcu majetkový význam – investícia 2 000 000 Sk má charakter vysokej majetkovej hodnoty. S darovaním môže byť spojený iba záväzok obdarovaného na nejakú službu, ktorá nemá majetkovú hodnotu. Aj darovanie možno viazať na splnenie podmienky, avšak táto nesmie byť v rozpore so základnými znakmi darovania. Súdny navyše neposudzovali uzatvorenú zmluvu v jej celosti, ale niektoré jej ustanovenia oddelene. Rozsudok krajského súdu je arbitrárny a je v príkrom rozpore s § 628 Občianskeho zákonníka.

Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo M. H. garantujúce rovnosť účastníkov konania a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 10 Co 52/2011-159 zo dňa 30. 11. 2011 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 10 Co 52/2009-159 zo dňa 30. 11. 2011 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť trovy konania M. H., ktoré je povinný zaplatiť právnemu zástupcovi sťažovateľa advokátke JUDr. D. K., P., na účet vedený ..., č. ú. ... vo výške 323,50 Eur do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 10 Co 52/2011-159 z 30. novembra 2011. (Ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukázal aj na porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy, avšak do sťažnostného návrhu, teda do petitu sťažnosti porušenie tohto článku ústavy už „nepremietol“.)

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci súd si v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa tvrdenia sťažovateľa rozsudkom krajského súdu č. k. 10 Co 52/2011-159 z 30. novembra 2011 došlo k porušeniu ním označených základných práv z dôvodu, že tento rozsudok je arbitrárnym, je založený na takom výklade ustanovenia právneho predpisu (§ 628 Občianskeho zákonníka), ktorý porušuje jeho účel a zmysel, jeho závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, je v rozpore s doterajšou ustálenou judikatúrou všeobecných súdov (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 33/2005 z 28. apríla 2005) a je nedostatočne odôvodnený.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku (č. k. 10 Co 52/2011-159 z 30. novembra 2011) najmä uviedol:

„Odvolací súd v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O. s. p. prejednal podané odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania. Preskúmal napadnutý rozsudok i konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 212 ods. 1, 3 O. s. p. Bol teda viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, nad rámec ktorých nebol oprávnený ani povinný rozhodnutie súdu prvého stupňa preskúmať... Predmetom odvolacieho konania je zamietnutie návrhu v celom rozsahu a náhrada trov konania. Navrhovateľ sa domáhal, aby súd uložil odporkyni povinnosť vydať navrhovateľovi spoluvlastnícky podiel v jednej polovici nehnuteľnosti... a určiť, že darovacia zmluva... je absolútne neplatná. Z obsahu spisu, a to najmä jeho dôkazov, ktoré sa v ňom nachádzajú, odvolací súd zistil, že medzi navrhovateľom a odporkyňou bola uzatvorená darovacia zmluva, predmetom ktorej bolo darovanie nehnuteľnosti... v jednej polovici. Navrhovateľ daroval polovicu svojej nehnuteľnosti odporkyni – svojej manželke, ktorá dar ako obdarovaná prijala. Hodnota daru činila 197.183,-Sk. Obdarovaná vyhlásila, že bola oboznámená so stavom nehnuteľnosti a takto tento dar prijala. Z LV č. ... k. ú. B. bolo zistené, že ako spoluvlastníci nehnuteľnosti... je zapísaný navrhovateľ v podiele jednej polovice na základe osvedčenia o dedičstve ... a darovacej zmluvy ... a odporkyňa v podiele

jednej polovice na základe darovacej zmluvy ... Odvolací súd konštatuje, že na základe vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa neboli preukázané skutočnosti, ktoré by zakladali absolútnu neplatnosť právneho úkonu, t. j. uzatvorenia darovacej zmluvy. Darovacou zmluvou darca niečo bezplatne prenecháva alebo sľubuje a obdarovaný tento dar alebo sľub prijíma. V danom prípade darca daroval svojej manželke polovicu nehnuteľnosti na základe darovacej zmluvy, ktorá bola uzatvorená v písomnej forme a vznikla súhlasným prejavom vôle darcu a obdarovaného. Darovacou zmluvou navrhovateľ bezplatne prenechal obdarovanej dar, ktorý bol identifikovaný v darovacej zmluve. Tento dar bol prenechaný bezplatne a dobrovoľne. Vlastníctvo k predmetu daru sa nadobudlo na základe vkladu do katastra nehnuteľností. V priebehu dokazovania pred súdom prvého stupňa nebol preukázaný opak uvedeného.

Pokiaľ ide o tvrdenie navrhovateľa, že takto uzatvorená zmluva je od počiatku neplatná, odvolací súd tento názor nezdieľa a má za to, že prvostupňový súd vo veci správne rozhodol, ak uviedol že uvedená darovacia zmluva je platná. Z obsahu darovacej zmluvy, ktorá bola uzavretá medzi darcom M. H. a obdarovanou L. H. dňa 25. 3. 2002 sa zisťuje, že v čl. 1 až 6 bola uzavretá perfektná darovacia zmluva. Uvedené články darovacej zmluvy obsahujú podstatné podmienky darovacej zmluvy. V článku 7 uvedenej darovacej zmluvy sú obsiahnuté podmienky pre budúcich podielových spoluvlastníkov, čo nevylučuje perfektnosť darovacej zmluvy. V danom prípade sa dá konštatovať, že uvedeným článkom boli dohodnuté ďalšie podmienky zefektívnenia daru, t. j. bola uzavretá dohoda budúcich podielových spoluvlastníkov, čiže práva a povinnosti budúcich spoluvlastníkov. Prvostupňový súd sa vysporiadal so všetkými podstatnými navrhovanými dôkazmi vo veci samej a je na súde, aby rozhodol, ktorý dôkaz nie je potrebné vykonať pre správne rozhodnutie vo veci.

Podaným odvolaním s poukazom na uvedené odvolací súd má za to, že prvostupňový súd správne vykonal dokazovanie, na základe vykonaného dokazovania vykonané dôkazy správne právne posúdil a vo veci správne rozhodol, ak návrh navrhovateľa vo veci samej zamietol. Z uvedeného dôvodu odvolací súd potvrdzuje rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ako vecne správny vo veci samej, ako aj vo výroku o náhrade trov konania.“

Ústavný súd vychádza z toho, že právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy je v podstate právom na proces vrátane vydania súdneho rozhodnutia. To, že súdy žalobe sťažovateľa nevyhoveli, samozrejme samo osebe nie je porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dostatočne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia uznesenia krajského súdu dospel vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľa o tom, že krajský súd dostatočne neodôvodnil svoje rozhodnutie, k záveru, že táto argumentácia neobstojí. Krajský súd dal dostatočnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, z akého dôvodu považoval zmluvu uzatvorenú medzi účastníkmi konania za platný právny úkon, na základe ktorého nadobudla žalovaná vlastnícke právo k nehnuteľnosti v jednej polovici, ako aj na to, z akých dôvodov neobstojí sťažovateľom uplatnená argumentácia, ktorou odôvodnil svoje odvolanie. Nie je potom už nevyhnutné, aby sa všeobecný súd pre naplnenie požiadavky riadneho odôvodnenia rozhodnutia formalisticky vysporiadaval aj s ďalšími, pre objasnenie veci nerozhodnými kritériami. Odôvodnenie jeho rozhodnutia preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Sťažovateľ vo vzťahu k rozsudku krajského súdu však ďalej tvrdil, že toto rozhodnutie je založené na takom výklade a aplikácii dotknutých právnych noriem, ktorý nezodpovedá ich účelu a zmyslu a je ústavne nekonformný.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Podľa názoru ústavného súdu posúdenie obsahu zmluvy uzatvorenej medzi účastníkmi nie je založené na takom výklade § 628 Občianskeho zákonníka, ktorým by bol popretý jeho účel a zmysel.

V prípade sťažovateľa teda nešlo o prípad, v ktorom by krajský súd formalistickým postupom umožnil presadenie zrejmej nespravodlivosti. V tomto prípade od krajského súdu ani účel zákona, ani história jeho vzniku, ani systematická súvislosť alebo niektorý z ústavnoprávnych princípov nevyžadovali odchýliť sa od doslovného znenia aplikovanej právnej normy spôsobom, aký sťažovateľ od krajského súdu žiadal. Krajský súd interpretoval relevantné ustanovenia zákonov ústavne konformným spôsobom, teda rešpektujúc všetky ústavné zásady.

Pokiaľ sťažovateľ svoju sťažnosť ďalej odôvodnil aj tým, že rozsudok krajského súdu je v rozpore s doterajšou ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu, a to konkrétne s jeho rozhodnutím v obdobnej veci (rozsudok sp. zn. 4 Cdo 33/2005 z 28. apríla 2005), z ktorého vyplýva, že darovacia zmluva uzavretá pre účely zabezpečenia uspokojenia pohľadávky obdarovaného voči darcovi je neplatným právnym úkonom, ústavný súd sa s týmto tvrdením nestotožňuje.

Podľa názoru ústavného súdu rozhodnutie, na ktoré sťažovateľ poukazuje (Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, zošit č. 2/2006), vychádza z natoľko odlišného skutkového stavu veci, že v tomto prípade nemožno hovoriť vo vzťahu k veci sťažovateľa o veci obdobnej, a preto nemožno prisvedčiť ani názoru sťažovateľa, že krajský súd sa odchýlil od ustálenej judikatúry najvyššieho súdu. Vo veci vedenej pred najvyšším súdom pod sp. zn. 4 Cdo 33/2005 bolo síce predmetom rozhodovania posúdenie platnosti darovacej zmluvy na základe žaloby darcu (ktorej bolo právoplatne vyhovené odvolacím súdom, pričom k zmene jeho rozhodnutia nedošlo ani v dovolacom konaní), avšak v tomto prípade neplatnosť darovacej zmluvy bola konštatovaná v dôsledku využitia darovacej zmluvy ako prostriedku pre dojednanie prepadného zálohu. Darca v tejto veci totiž previedol darovacou zmluvou nehnuteľnosť do vlastníctva obdarovaného na zabezpečenie jeho pohľadávky voči tretej osobe.

Keďže krajský súd svoje rozhodnutie založil na takom výklade dotknutých ustanovení právnych predpisov, ktorý nemožno označiť za ústavne nekonformný alebo nezodpovedajúci dikcii aplikovaných zákonných ustanovení, neobstojí sťažnosť sťažovateľa ani v tejto časti.

Pokiaľ sťažovateľ tvrdil, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu malo dôjsť aj k porušeniu čl. 46 ods. 2 a čl. 47 ods. 3 ústavy, tieto svoje tvrdenia sťažovateľ jednak žiadnym spôsobom bližšie neodôvodnil (čl. 47 ods. 3 ústavy), resp. je zrejmé, že tieto ustanovenia ústavy sú rôznymi aspektmi práva na spravodlivé súdne konanie, ktorého

k porušeniu ani nemohlo dôjsť (čl. 46 ods. 2 ústavy), resp. k nim, ako už bolo skôr uvedené, v okolnostiach danej veci nedošlo.

Za tejto situácie ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie nevybočilo z medzí stanovených označenými článkami ústavy a dohovoru a rozsudkom krajského súdu č. k. 10 Co 52/2011-159 z 30. novembra 2011 nedošlo k porušeniu práva sťažovateľa označeného v jeho sťažnosti. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažnosť bolo potrebné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. apríla 2012